

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

5η 3η

Σάββατο

25-9-1982

Η χούντα του αίματος

Η σύνοδος της Διεθνούς Επιτροπής για τη διερεύνηση των εγκλημάτων της χούντας της Χιλής άρχισε χτες το βράδυ τις εργασίες της στην Αθήνα. Η σύνοδος αυτή είναι μιά ακόμα εκδήλωση αλληλεγγύης της προοδευτικής ανθρωπότητας και του λαού μας προς τον πολύπαθο λαό της Χιλής που εννιά χρόνια τώρα στενάζει κάτω από την μπότα της αμερικανόδουλης φασιστικής χούντας του Πινοσέτ.

Πάνω από 30.000 άτομα δολοφονήθηκαν μόνο μέσα στον πρώτο χρόνο από τότε που η χούντα άρπαξε την εξουσία. Σήμερα, 1.000.000 περίπου Χιλιανοί ζουν εξόριστοι, μακριά από την πατρίδα τους, για πολιτικούς ή οικονομικούς λόγους. 2.500 είναι οι «εξαφανισμένοι». Γιά να γίνουν όλα αυτά, γιά να κινηθούν οι στρατιές των δολοφόνων, χρειάζονται βέβαια χρήματα. Οι ΗΠΑ έχουν αναλάβει να λύσουν αυτό το πρόβλημα: Μόνο μέχρι το 1978, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές είχαν δώσει στον Πινοσέτ οικονομική βοήθεια ύψους δύο δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Στις διώξεις και την καταπίεση που ασκεί η χούντα του Πινοσέτ αναφέρεται και το παρακάτω άρθρο του Χιλιανού δημοσιογράφου ΡΑΟΥΛ ΤΑΠΙΓΙΑ.

Πινοσέτ, φασισμός, διώξεις είναι λέξεις συνώνυμες. Αυτό έγινε φανερό από το 1973. Σ' αυτό βρίσκεται η ουσία του προβλήματος. Οι μορφές, όμως των διώξεων, που εφαρμόζονται στη Χιλή, όλο και αλλάζουν: προσαρμόζονται στην κατάσταση τόσο στο εσωτερικό της χώρας, όσο και στο εξωτερικό και ταυτόχρονα παίρνουν όλο και πιο εξεζητημένο χαρακτήρα.

Οι διώξεις ενάντια στις λαϊκές μάζες και η κατάπιψη της δημοκρατίας στη Χιλή γίνονται με τρεις βασικές μορφές, που η μιά συμπληρώνει και ενισχύει την άλλη.

Η πρώτη απ' αυτές είναι η άμεση, βάνουση, σωματική εξόντωση, που έφερε στο δήμιο παγκόσμια φήμη. Οι δολοφονίες, τα βασανιστήρια, οι εξαφανίσεις, οι συλλήψεις, οι εκτοπίσεις, τα μαζικά μπλόκα στις εργατογειτονιές, οι απειλές θανάτου, η εξορία. Οι καταπιεστικές αυτές πράξεις εκτελούνται από το Εθνικό Κέντρο Πληροφοριών (ΣΝΙ, πρώην ΔΙΝΑ), υπό τους καραμπινιέρους, την αστυνομία, το στρατό, καθώς και από τις φασιστικές συμμορίες, που οργανώθηκαν από τον Πινοσέτ και που χρησιμοποιούνται, κρύβοντας το αληθινό τους πρόσωπο, γιά τις πιο βρώμικες δουλιές.

Την κατάπιψη αυτού τους είδους, που παίρνει τόλλες και διάφορες μορφές ανάλογα με τις περιστά-

Χιλή, 9 χρόνια αγάλινωτης φασιστικής βίας και δολοφονιών. Και όμως, ο λαός θα νικήσει!

σεις, πάντα προσπαθούν να την καλύψουν με επίσημα μέσα, μα όχι πλήρως, αλλά γιά τη διατήρηση του τρόμου και την προειδοποίηση των αντιπάλων γιά τις πιθανές συνέπειες των ενεργειών τους.

Η «άμεση» κατάπιψη το 1973 και το 1974 ήταν μαζική και αθρόα. Από το 1975 ως το 1977 εξακολουθούσε να είναι μαζική, μα στόχος της ήταν πιά η κατάλυση των αντιφασιστικών κομμάτων και οργανώσεων. Από το 1978 και ύστερα έγινε πιο ελεγχόμενη: και ανάλογα με την κατάσταση πότε είχε πιο συγκεκριμένο και στενό χαρακτήρα, πότε έπαιρνε πιο πλατιές διαστάσεις.

Η δεύτερη μορφή της κατάπιξης πραγματοποιείται στην ψυχολογική σφαίρα. Εδώ το καθεστώς ανέπτυξε πρωτόκουστη πίεση στο λαό. Άμεσα ελέγχεται η τηλεόραση. Η συντριπτική πλειοψηφία των εφημερίδων, των περιοδικών και των ραδιοσταθμών ανήκει στα μονοπώλια, που ι το κύριο στήριγμα του καθεστώτος και έχουν τις μεγαλύτερες διευκολύνσεις (μαζί με τα διεθνή χρηματιστικά μονοπώλια).

Στη Χιλή, παραγνωρίζοντας τελείως τον ηθικό παράγοντα, όσο ασήμαντος και αν ήταν, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης χρησιμοποιούν τα πιο σύγχρονα τεχνικά μέσα προκειμένου να ελέγχουν την υποσυνείδηση. Με «καμπάνιες του τρόμου» δημιουργούν την αίσθηση της μεγαλύτερης αβεβαιότητας (απόλυτο χάος, γενική ανεργία, πληθωρισμός που μαινεται, διακοπή του εφοδιασμού με τρόφιμα) μπροστά σε οποιοδήποτε φαινόμενο, που θα σήμαινε την πιθανότητα αστάθειας ή κρίσης της κυβέρνησης.

Ταυτόχρονα, η απειλή σωματικής εξόντωσης είναι μέσο που χρησιμοποιείται πλατιά: όποιος είναι μαζί μας, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Οποιος υπερβεί το όραγμό — και γιά το να μάθουμε αυτό, έχουμε παντού δικούς μας ανθρώπους — ας αφήσει κάθε ελπίδα. Όλα αυτά λέγονται αλληγορικά και πάντα συγκαλυμμένα, με παραδείγματα, όμως που δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία. Ο φασισμός π, ταθεί να δημιουργήσει τέτοιο περιβάλλον, στο οποίο κάθε άνθρωπος να αισθάνεται απομονωμένος από τους άλλους, όπου ακό-

μα και οι τοίχοι έχουν αυτιά και ο καθένας πρέπει να μην εμπιστεύεται κανέναν από τους γύρω ανθρώπους, όπου το ατομικό συμφέρον και η δυσπιστία να είναι υπεράνω της συλλογικής δραστηριότητας και της εμπιστοσύνης. Διαιρεί και βασιλεύει.

Οποιαδήποτε οργανωμένη πράξη των λαϊκών κομμάτων, των κοινωνικών οργανώσεων επιβουλεύεται όχι μόνο τις «νόμιμες» θέσεις του καθεστώτος, αλλά και το σχέδιό του να τρομοκρατήσει τη συνείδηση των Χιλιανών.

Η τρίτη μορφή της κατάπιξης, που είναι ταυτόχρονα και κατευθυνόμενη και μαζική, είναι η εκμετάλλευση του φόβου που νοιώθει κανείς μήπως χάσει τη δουλιά του, αν την έχει, ή μήπως στερηθεί τη δυνατότητα να την ξαναβρεί, αν έχει απολυθεί. Οι καταδόσεις, ο έλεγχος από μέρους των οργάνων της ασφάλειας και των αρμόδιων υπαλλήλων επιτρέπουν να χρησιμοποιείται η πείνα σαν το βασικό στοιχείο ελέγχου πάνω στην εργατική τάξη, στα εργατικά κέντρα. Ο εργάτης, που έχει καταγραφεί στα κομπιούτερς του ΣΝΙ, δεν πρέπει ούτε καν να ονειρεύεται να ξαναβρεί δουλιά. Η ανεργία, που στη Χιλή αγκάλιασε περίπου το 35% το ικανού προς εργασία πληθυσμού, είναι όχι μόνο μέσο γιά την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, αλλά και όργανο ιδιαίτερης σπουδαιότητας, που χρησιμοποιείται γιά εκβιασμούς σε βάρος μιάς τεράστιας μάζας Χιλιανών, που τους απειλεί να χάσουν τη δουλιά τους, πράγμα που αναπόφευκτη συνέπειά του θα είναι η πείνα γι' όλη την οικογένεια, αρρώστιες, εξασθένηση, κρύο και όλα τα άλλα δεινά.

Οι εργαζόμενοι της Χιλής, όλοι οι οπαδοί της δημοκρατίας δεν έχουν παρά μόνο ένα δρόμο, που είναι ο αγώνας, που θα τους επέτρεπε να συγκεντρώσουν τη θέλησή τους, ο αγώνας στον οποίο θα χτυπούσαν τον εχθρό στην ίδια την καρδιά του, ο αγώνας που θα ενέπνεε δυνάμεις σ' όσους ήταν προσωρινά απομονωμένοι και έχασαν το ηθικό τους και το θάρρος.

Ο Πινοσέτ πασχίζει να κερδίσει χρόνο. Προσπαθεί να εκμεταλλευτεί το υποτυπώδες Σύνταγμα, γιά την ενίσχυση του ελέγχου, του πάνω στους Χιλιανούς. Θα ήθελε να τιμηθεί η άνοδος του στη θέση του «συνταγματικού προέδρου» με σαλπίσματα, την «κοινωνική ειρήνη» και την παθητικότητα των όσων σ' όλον τον κόσμο είναι αλληλέγγυοι προς τον χιλιανό λαό στον αγώνα του κατά του φασισμού. Δεν το πετυχαίνει.